

ŠKOLOVINKY

OBČASNÍK VALDICKÝCH ŠKOLÁKŮ A JEJICH UČITELŮ

PRVNÍ (1.) ČÍSLO, TŘETÍ (3.) ROČNÍK,
ŠKOLNÍ ROK 2020/2021, ZÁŘÍ - LEDEN

SLOVO ŘEDITELE

Tentokrát se mi úvodní slovo do našich Školovinek píše tak nějak těžko. Chybí nápad? Chybí nějaký příběh se šťastným koncem? Nebo chybí radost? Odpověď je jednoduchá: chybí nám ve škole děti! A tak nějak přicházím o nápad, neprožili jsme, co jsme chtěli a plánovali a vypadá to, že chybí i trocha té radosti. Často o naší škole přemýšlím a mluvím jako o něčem živém s tlukoucím srdcem. Je to tím, že mi připadá, jakoby školní budova pod nápořem dětí ožívala a přestávala být ukována ke svým základům. Děti do školy patří a bez nich je to jen skladiště pomůcek, tabulí, lavic a skříní.

Ale přeci jenom mě něco napadá – ve škole jsme přivítali nové prvňáčky. Je jich 14 – 7 šikovných holek a 7 super kluků. Všichni se naučili číst a psát. Na ně si koronavirus nepříjde! Napadá mě i příběh se šťastným koncem – všechny děti naší školy se připojují do školy přes

své počítače, tablety a telefony. Takhle skvělé děti a pomocné rodiče nemá každá škola! Napadá mě i něco, z čeho bychom měli mít radost – všichni jsme zdraví, i ti, kteří si covidem prošli nebo ještě procházejí!!!

Milý čtenáři Školovinek, za to, že můžeme mít radost, těšit se na něco, co nás čeká a otevírat se nápadům můžeme i v tak divné době jen proto, že do naší školy patří děti, které mají skvělé pomáhající rodiče, protože se dokážeme kamarádit i přes kamery a proto, že každé paní učitelce záleží na tom, aby se všechny děti naučily všechno, co mají.

A tak doufám, že i když někdy nemáme nápad, nevíme kudy kam nebo se nám vytrácí radost... někde blízko nás je máma a táta, kamarádi a škola, kam patříme. A ta škola počká

tak dlouho, jak bude potřeba, abychom se v ní všichni setkali! *Tibor Vojtko, řed. šk.*

Vzpomínka a poděkování...

Ve věku nedožitých 70 let nás náhle 11. ledna 2021 opustila paní vychovatelka Jarmila Šandová. My, kteří jsme ji ve škole zažili jako paní vychovatelku nebo kolegyni jí děkujeme za její vlídnost, obětavost a lidskost. Když naše třídy mohla po dlouhé době navštívit, byla nadšená, radostná a vděčná za to, že stále do valdické školy patří. Paní vychovatelko, milá kolegyně děkujeme!

Za zaměstnance školy a její žáky Tibor Vojtko, řed. školy

TĚLOCVIK 2020/2021

Tělocvik jsme v září zahájili s elánem a chutí. Těšili jsme se, jak budeme po celý školní rok plnit naše sportovní odznaky a sbírat tak zkušenosti v jednotlivých sportovních odvětvích. Bohužel nás hned v říjnu zastavilo uzavření tělocvičen a následně i škol...

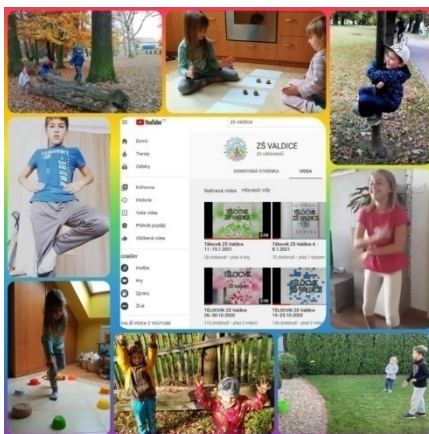
My jsme se ale distanční výuky nezalekli. Naopak! Snažíme se sportovat, protože právě sport a zdravý životní styl je jednou ze zbraní proti koronaviru.

Jak že to tedy děláme? ZŠ Valdice má svůj YouTube kanál, na který přichází impulsy od tělocvikářky k pohybu doma i venku, k pohybu našich žáků, ale třeba i jejich rodičů, sourozenců či prarodičů. Vše je formou dobrovolných video-výzev. Cílem je motivovat k pohybu a také zaujmout zábavnou formou co nejvíce z vás....

Velký dík patří všem, kteří jste se zapojili a zkoušíte cvičení koordinační, zdravotní, rytmická i jiná - mnohdy také dost ztřeštěná :)

#RadostZpohybu
#SportemKuZdraví

Tereza Nováková
tělocvikářka

PÁŤÁCI PŘEDSTAVUJÍ PRVNÁKY

Dobrý den milí čtenáři Školovínek, dlouho nevyšly nějaké noviny, tak jsme se my, páťáci, na něco zeptali spolužáků z první třídy.

Kvůli různým opatřením v souvislosti s koronavirem jsme byli nuceni poprosit prvňáky o to, aby se nám představili dopisem. Protože ještě neumějí napsat to, co chtějí říct, pomohli nám jejich rodiče. Děkujeme Vám, rodiče prvňáků!

Každého jsme poprosili o to, aby se nám představil a řekl, co má ve škole rád, jak se mu tam líbí.

Ondra Šídlo se ptal Nicolase: Jmenuji se Nicolas. Je mi 6 let. Bydlím ve Valdicích. Ve volném čase hraji fotbal v Železnici a rád jezdím na kole. Nejraději mám ve škole tělesnou výchovu. Ve družině je to moc fajn s paní vychovatelkou, je hodná. Líbí se mi i paní učitelka, protože je také hodná.

Bára se ptala Amélie: Jmenuji se Amélie, je mi 6

let. Bydlím ve Valdicích. Ráda si kreslím, píšu úkoly a hraji karty nebo pexeso. Moje oblíbené zvíře jsou kočky. Líbí se mi paní učitelka, protože je hodná. Pak celá naše třída, hlavně lavice. Nejraději mám tělocvik, protože se můžu vyblbnout.

Majda Droznová se ptala Tomáše: Ahoj Majdo, jsem Tomíkova máma Helena. Protože Tomík ještě nepíše samostatně, odpovědi zapíšu já. Snad to nebude vadit. Jsem Tomík Janda. Chodím do 1. třídy. Mám rád chameleóny. Rád si hraju s auty. Doma mám morče, psa, 3 šneky a 2 andulky. Mám rád koupání v létě. V zimě mě baví jezdit na pekáči. Rád chodím do kina. A mám rád popcorn. Ve škole se mi líbí učení, protože se těším, až budu umět číst. Mám oblíbené místo ve své lavici. Mám rád družinu, protože je tam více času postavit si něco velkého z lega. A protože tam pořád něco vyrábíme. A mám rád tělocvik.

Míša Kittler se ptal Vojty: Jmenuji se Vojta, nejraději hraji hry na počítači a mobilu (MINECRAFT, auta, ROBLOX atd.). Z hraček mám rád auta a lego. Ve škole se mi líbí kamarádi a z předmětů mě baví český jazyk, matematika a výtvarka.

Míša P. se ptal Markéty Ch: Jmenuju Markéta Chutná. Je mi 6. Ráda čtu. Ráda si hraju se svoji sestřičkou

Terezkou. Také ráda poslouchám písničky a tancuju. Hrozně mě baví výtvarka. Také se mi líbí, že mám ve škole kamarády. A taky mám ráda naši paní učitelku.

Gábina se ptala Markéty F.: Jsem Markéta Frýdová. Ráda něco tvořím, maluju, lepím. Nejradši dárky k svátku nebo narozeninám. Ve škole se mi líbí učení, třída i paní učitelka.

Adélka Šulcová se ptala Eliáše: Jsem Eliáš Štolovský. Ve škole se mi líbí fakt hoooodně. Nejvíc se mi líbí přestávky a družina. A do školy jsem se těšil na všechno nové, co přijde.

Vendy Umlaufová se ptala Teodory: Jsem Teodora Lumendová, bude mi na Ježíška 7 let. Bydlím ve Valdicích s mamkou, strejdou, pejskem a kočičkou. Ve škole mám nejradši družinu. Mají v ní super hračky. Ve třídě mám fajn spolužáky. A z předmětů je můj nejoblíbenější tělocvik. ☺☺

Ema Khunová se ptala Vanesy: Ahoj jsem Vaneska z první třídy. Ve škole se mi líbí sedět v lavici, učit se, sedět s dětma a malovat, běhat po třídě, stříhat, vyrábět.

Eliška se ptala Aničky: Mám ráda LEGO, králíčka BANNY a ráda si hraju se zvířátky. Až budu velká, chci být fyzioterapeutkou v nemocnici. Mám ráda spolužáky a paní učitelku.

Baví mě psaní, matika, prvouka a čeština. Mám ráda hraní v družině.

Viky se ptal Štěpána: Jsem Štěpán Vojtko. Mám rád lego, plyšáky. Mám dva sourozence, bráchu Tadeáše a ségru Gábinu. Mám hnědý oči, jsem normální člověk, začínám hrát na klavír. Jsem zvědavý kluk, rád hraju na tabletu. Těším se na Vánoce, na dárky pod stromečkem. Ve škole se mi líbí, že se učíme, potom že umím číst, a že tam jsou hlavně přestávky. Mám tam kamarády: Haničku, Eldu, Toma. Nelíbí se mi, že máme hodně hodin. To je všechno.

Béda Ryšavý vzkazuje, že: rád sportuje, doma dělá kliky a běhá a šplhá. Když to šlo, hrál házenou v přípravce v HBC Jičín, ale pak se museli přestat scházet. Jako školák se cítí „velice dobře“. Školu má rád, paní učitelka je v pohodě a má je ráda.

Pepča Havíř rukou maminky píše: Rád maluji, hraji na housle a zpívám. Mám rád zvířata a legraci. Ve škole se mi líbí třída, paní učitelky a pan ředitel, tělocvična, zatím mám oblíbené všechny předměty.

(Dopis pro Haničku psal Míša P.)Tobolkovi píše: Hanička nejraději jezdí na kole, v zimě na lyžích a bruslí. Do školy se dlouho těšila a líbí se jí tam prý hodně. Už se těší, až se uvidí se spolužáky.

Nejraději má prvouku a matematiku.

Prvňáčci (i druháčci) už se od začátku ledna s kamarády setkávají.

CO JE NOVÉHO V DRUHÉ TŘÍDĚ

Do druhé třídy nám přišel Ježíšek trochu později. Měl těžký náklad, tak mu to chvíli trvalo. A víte, co máme? Nové lavice. Ty staré byly docela dobré, vešly se tam dvě děti. Jenže v téhle divné době jsme seděli každý sám a vedle bylo místo. Víte na co? Mohli jsme si tam nechat všechny věci, co máme v tašce. Učebnice, penál, svačinu,.... Paní učitelce se to moc nelíbilo, ale neuklízela nám to. A pak přišly ty nové lavice. Paní učitelka je mooc spokojená, protože to je lavice jen pro jednoho. Místo pro jednoho žáka je tak akorát, ale už se nám tam nevejdou ty další věci. A musíme mít pořádek. Všechno uklizeno v tašce. Ale my se to naučíme. *Mluft*

Přestože jsme letos více doma než ve škole, a i když jsou zakázané hromadné akce, přece jen jsme od září něco stihli.

První školní den jsme společně přivítali nové žáky naší školy – prvňáky. Byli malinko vykulení, ale za chvíli se rozkoukali. Ten den, i když trochu pršelo, jsme také sundali ze stožáru před školou pirátskou – prázdninovou školní vlajku a pověsili tu opravdovou, okolo které chodíme celý školní rok.

Dvakrát k nám přijela paní Radka Drobná. Ta nám vyprávěla o zdravé výživě, naučila nás připravovat zdravé pečivo „Brumíky“-alternativu kupovaných.

Při druhé návštěvě děti pracovaly s pojmem potravinová pyramida, sestavovaly s její pomocí zdravý jídelníček.

.....

V minulém školním roce, z důvodu opatření proti koronaviru, se prvňáci paní učitelky Lüftnerové nemohli předvést jako „Malí čtenáři“. Vynahradili si to tedy tento

školní rok, i když bez rodičů, bez zpěvu, ale zato se šerpami, dárečky a za vzdáleného přihlížení starších spolužáků. Tím, jak krásně přečetli každý svůj vylosovaný text dokázali, že si titul Malý čtenář zaslouží.

Z každoročních akcí proběhl také výcvik čtvrtáků a pátáků na dopravním hřišti. Čtvrtáci tam byli poprvé, paní instruktorka do nich „nalila“ mnoho informací o tom, jak jezdit na kole bez ohrožení sebe a ostatních účastníků provozu. To pátáci tam byli už podruhé, zajeli si „ostrou“ jízdu na kole a napsali testy. Všichni byli úspěšní a mají svůj „řidičák na kolo“.

www.zsvaldice.cz

YouTube kanál ZŠ Valdice

SLEDUJTE NÁS!

V adventním čase nás asi navštívili čerti. Vlastně jsme zahlédli jen jednoho a jedním očkem. Bylo nějaké bušení na dveře (určitě koštětem – zbyl tam nepořádek) a o přestávce, když jsme vylezli na chodbu, každý tam měl nějakou dobrotu. Mikuláše jsme si užili i jinak – většina z nás přišla převlečená za čerty a andělky. V hodinách výtvarných činností děti vyrobily přáníčka všem starším lidem ve Valdicích.

Paní školnice byla tak hodná a všechna přání doručila do poštovních schránek. Snad upřímná přání přinesla radost.

Adventní novinkou bylo letos také osvětlení naší školy. Ať už jsme chodili hlavním vchodem nebo vchodem od silnice, vždy se bylo na co dívat a tmavá

rána a chmurná odpoledne byla o moc veselejší. *Jmik.*

.....

Pátáci se na začátku školního roku pustili do pátrání po pověstech...

POVĚSTI Z NAŠEHO KRAJE - ČTENÍ NA DLOUHÉ ZIMNÍ VEČERY

Pověst o vzniku Zebína

Jako obvykle je v tom zapleten čert. Ten se vsadil s jistým mlynářem, šlo o závod v běhu z Krkonoš do Jičína. Čertovi již skoro u cíle ovšem velice překážel písek v botě, takže si ho musel vysypat. Měl ho v té botě tolik, že z něho v krajině vytvořil kopec – dnešní Zebín. Podle jiné verze byl závodníkem s pískem v botě sám Krakonoš.

Jsou tu samozřejmě logické nesrovnalosti – Zebín není z pískovce a čerti nenosí boty, neb mají kopyta. Ale je to přece pověst, tak k šípku s logikou, ne?

(zapsala Adélka Šulcová)

O kumburské meluzíně

Znáte ten zvuk pískání v komíně? To hučí vítr! Ale víte, jak je to doopravdy?

Nad vesnicí Syřenov se tyčí dva kopce. Kolem kopců je úrodná půda. Úrodná hlavně na zlato. Není proto divu, že zde na počátku 15. století vyrůstají současně dva hrad. Kumburk a Bradlec. Jak to tak bývá, pání z obou hradů se moc rádi neměli a jejich nevraživost byla známá po

širém kraji.

Však stalo se, že ctnostná panna Meluzína z Kumburku se do mladého pána z Bradlece zamilovala. Rodiče to samozřejmě neviděli rádi. Dva zneprátelené rody a spojit se? Nikdy!

Však mladí se potají scházeli tu v úpatí Bradlece, tu v hlubokých lesích kolem Kumburku. Inu, mladá láska.

Služebné pána Kumburského však přišlo divné, kam se mladá slečna vždy pozdě ze svého pokoje ztrácí a dlouho do hluboké noci se někde toulá. Inu jednoho večera, kdy zase Meluzína tajně prchala lesem ke svému milému, vyrazila služka za ní. Netrvalo dlouho a mladý pán z Bradlece držel svou milou v náručí. Zhrozila se služka, co vidí. Ještě téhož večera se zpráva o tajném vztahu dvou mladých milenců donesla pánu z Kumburka.

Pán se moc rozhněval na svou dceru. Domlouval jí, hrozil, uplácel, ale vše marno. Dopálil se pán a řekl: „Když tě tu tedy neudrží já, udrží tě místní zdi!“ Jak řekl, tak udělal. Nebohou dceru zazdili zaživa v kumburské věži.

Od té doby lze na hradě a v jeho okolí slyšet nářek větru v komíně, kterému říkáme meluzína, jak pláče nad zmařeným životem a láskou. Děti z okolí házely do ohně chléb nebo krupici, aby nebohou Meluzínu aspoň na chvíli utišily.

(zapsal Viky Čihák)

Pověst o věžích Panna a Baba

Hrad Trosky má dvě věže se jmény Panna a Baba. A právě k pojmenování se váže lidová pověst. Pán z Bergova chtěl mít z Trosek slavné sídlo pánů a knížat, ale jednoho dne musel odcestovat a nechal si povolat svou matku Marii a dceru Karolínu a pověřil je správcovstvím hradu Trosky. Pevně věřil, že hrad budou spravovat stejně dobře jako on.

Matka mu připomenula, jak moudře a spravedlivě před lety vládla a dcera přislíbila a těšila se na jeho brzký návrat domů. První měsíce šlo vše dobře, poté sem zavítala slavná knížata a Marie a Karolína si oblíbily vládu.

„Proč bych nemohla vládnout sama?“ říkala si jednou Karolína, dívala se do zrcadla a rozhodla, že je krásná a určitě si ji vezme za ženu zajímavý muž a společně budou Trosky spravovat. Marii nebudou potřebovat.

Marie listovala kronikami a říkala si, jak je Karolína ve vladaření nezkušená a jakmile se objeví nějaký nápadník, přijde určitě o svou vládu a to nechtěla dopustit. Ještě tentýž den se obě strašlivě pohádaly, kdo bude zastupovat pana z Bergova.

„Já jsem krásnější a mladší. Mám na Trosky větší právo!“, křičela Karolína.

„Já jsem chytřejší a starší. Panování si zasloužím já!“ oponovala Marie.

Každá si zabrala jednu věž, nevycházely, jen na sebe malými okýnky pokřikovaly, dohadovaly se a láteřily na vše kolem. Okolí Trosek mezitím chudlo, nikdo významný sem už nechtěl jezdit. Lidé na borůvkách nebo malinách často slyšeli nekončící hádky mezi Marií a Karolínou o vládu. Pán z Bergova zůstal v cizině, nikdy se nevrátil a nikdo nemohl vztah matky a dcery urovnat.

Jednou veškeré hašteření ustalo. Vypravil se tedy na Trosky chasník a nikoho nenašel. Nikdo netušil, kam ženy zmizely. Lidé krajinu zvelebovali a věže pojmenovali po hašteřivých ženách Panna a Baba.

(zapsali Ondra Šídlo a Míša Pilný)

Věž v Jičíně

K věži se vztahuje pověst „O smilném Janovi“. Za Valdštejnových časů scházela se ve věži po setmění vlnadná rychtářovic dcera Anděla s urostlým katovským pacholkem Janem. Když jedné noci rychtář zjistil, že jeho dcera potají z domu vychází, vydal se skrytě za ní. Ve zdejší sklepení pak oba milence přistihl, „kterak spolu zprudka koštovali“. Zhrzený otec jediným úderem rychtářského práva srazil Jana k zemi a bezvládné jeho tělo strhl do sklepní studny. Neřestnou dceru hned druhého dne odvezl do ženského kláštera v Chotěšově. Po čase ji, údajně již polepšenou zbožnou

výchovou dobře provdal za obchodníka se sukrem z Mladé Boleslavi. Avšak duch smilného Jana údajně ve studni stále přebývá. Za klokotavého sténání vyplavuje sklep studniční vodou ve snaze smýt svou vinu a dojít tak věčného klidu

(zapsala Gabriela Vojtková)

Sázka s ďáblem

Tomeš a Lenka sedí v letní podvečer pod lípou, když tu se k nim nese z dáli hudba. Tomeš by rád tančil, ale Lenka nechce – má zlé tušení. Nechá se však přemluvit, jdou za hudbou a ocitnou se před zvláštní, neznámou hospodou. Když Tomeš jen na chvíli odejde, přisedne k děvčeti hezký mládenec, černooký, kučeravý a žádá Lenku o tanec. Hlava se jí zatočila a sama ani nevěděla jak, ocitla se s ním v kole. Tu přiskočí Tomeš, mládence popadne a jak ho tak drží, nahmatá dva malé růžky. Oba se pohádali o to, kdo má Lenku raději. Ďábel navrhne, že budou o Lenku závodit a Tomeš má navrhnout jakým způsobem: „Nedaleko Kumburka je kříž, kdo k němu dříve doběhne, toho děvče bude“. Hned se dali do běhu. Lenka prosí o pomoc Máří Magdalenu, i Tomeš si na ni vzpomene a prosí ji, aby mu pomohla k vítězství. Ďábel ho již dohání, když v tom cítí, že ho v botě něco tlačí. Zuje botu a vyklepává z ní kámen. Proto se opozdí a Tomeš vyhrává. V místech, kde ďábel z boty kámen vyklepal, objevil se vysoký

kopec. Byl nazván Zebínem a Tomeš s Lenkou z vděčnosti vystavěli na jeho temeni kapli ke cti svaté Máří Magdalény.

(zapsala Bára Frýdová)

Babiččin duch

Na Kyjích, v sušírně u Zacharů, bydlíval nějaký Krauza. Nikdo mu neřekl jinak než starej Krauza. Vyráběl hrábě a cepy a chodil je prodávat do Libáně. Z domu vyrážel časně ráno a vracel se až za tmy. Tenhle den, o kterém budeme mluvit, se mu ale nešlo lehce. Myslel na starou babičku Zacharovou, která zrovinka umřela. Večer, když šel zpátky přes Železnici a došel na kraj lesa, vidí najednou babičku, jak sedí u cesty na patníku. Myslel si, že mu živá vzpomínka tak rozjitřila fantazii, až z toho vidí přeludy. Šel tedy dál po cestě a čekal, že se přízrak rozplyne. Nic takového se nestalo. Naopak, když šel kolem, najednou mu babička skočila na záda a pověsila se mu na krk. Zajíkl se a mazal pěšinou nahoru do hůry. Cestou mu spadla čepice, pak ho začaly hrozně tížit kapsy, a tak z nich všechno vyházel, včetně peněz. Až těsně před vrškem babička povolila a starej Krauza mohl seběhnout dolů ke Kyjům. Doma všechno vyprávěl a samou hrůzou oko nezamhouřil. Sotva se rozednilo, běžel na to místo hledat svoje věci a – div divoucí – všechno bylo srovnáno na jednom místě a peníze dokonce sesbírány v čepici. Krauza byl překvapený, protože věděl, že ještě za tmy šlo plno lidí z Kyjů do Železnice na roráty.

(zapsala Jana Mikulová)

